ג) [שס], ד) [נ״ל אמרו להם

ב"ש], ה) [ע"ש ועי חוסי שבח מו. ד"ה בגלילה], 1) בס"ח: כמנין, 1) נ"ח

ופתח.

נוסחת הריב"ן

א] שאינן: בן מאי:

גז וכדמתכד: דז כגוו דחלים

כו׳ מביתי היום ראשון ליהוי: ה] ואמר: ו] דטעות בהקדש

מינו: זו שול שחור:

מיטר. זן שול שמול. ח] להקדיש: ט] ומדאמרי ב"ש דלבן הוי הקדש ש"מ

דלבו גרוע הוא ואם איתא

ין דעדיף: כן בכ״י כתוב כאן בזה"ל כדין וכדין עשו אלא אומרים לו מי שנזר כו׳ א מיי" פ"ד מהל' ערכין]: הל' טו:]:

ג ב מיי׳ פ״ד מהלכות

וזירות הלרה יו:

ג מיי׳ שם פרק ט

הלכה ח:

:עשיו ריג

ה ד ה מיי׳ פ״ח מהל׳ בכורות הלכה א סמג

פי' הרא"ש

מקשי׳ לי קופה לזו יש לה

מקשי אי קיבון ... שוליים ולזו אין לה שוליים. ת״ש היו מהלכין

י בדרך ו' בני אדם וא' בא

. כנגדן אמר א' מן הו' הריני

. כנגדנו ראובז הריני נזיר

יהב׳ אמר אם אין זה ראובן

. הריני נזיר והג' אמר לב'

הראשוני' הריני נזיר אם א'

הראשונים הריני נזיר אם

אין א' מכם נזיר. והה' אמר לב' הראשונים הריני נזיר אם שניכם

נזירים. והו׳ אמר לכל הה׳

נזירים ב״ש אומרים כולם

נזירים. כל הו' שהתפיסו

כולם נזירים ואע"ג דנזיר

טעות הוא ששנים הראשונים מכחישים זה

ליתנהו אפ״ה קאמר דכולם נזירים. וה"ה הקדש בטעות שור שחור שיצא

מביתי ראשון ויצא לכן אע"ג דלא נתקיימו דבריו הוי קדוש. אמרי הכא

בדברי ב"ש הקדש בטעות

הוי הקדש התם לא. מההיא

. דנזירים ודאי איכא

למשמע דסברי הכי דהתם

ודאי נזיר בטעות הוא ודאי נזיר בטעות הוא וקאמר דכולהו נזירים

משום דכולהו לנזיר איכוון

משום וכולהו לנויו איכוון ואפשר דכל אחד היה טועה והיה סבור דאפשר

להיות כדבריו והוציא בפיו

הבלת נזיר ואזלינן בתר פיו

ואע"ג דטועה הוא מידי

דהוה אתמורה כסבור

לומר שור שחור ואמר לבן

אבל מתניתין ליכא לפרושי

משום הקדש בטעות דלא

לעיל אלא משום דמתרצי ב"ש למילתיה דראשון

בטיהרא. בצהרים אחר

--אמר שור שחור שיצא כבר

מביתי ראשון יהא קודש.

ואמרו ליה לבן נפק. ואמר אילו הייתי יודע שיצא לבן

. ראשוז הייתי אומר לבן

י איכא למימר דדעתו היה'

על איזה מהן שור שיצא

ראשון ומה שאמר שחור

בהמותיו וטעה והיה סבור בהמחזרו וטעה ההיה טבור לפי הקול ששחור יצא ראשון ולכך אמר שחור

והקדש בטעות הקדש הוקו ש בטעות הקוש דילפי׳ מתמורה אבל לא מצי למי׳ דקאי בצפרא

ואמר שור שחור שעתיד

ואמרי ליה לבן נפק. ואמר

אילו ידענא דלבז נפק הוה

אינא לכן דבהא הוו מודו ב״ש דלא הוי הקדש דודאי

שקורי קא משקר דאי הוה

ן יבוון שאמו שוווי זהיה מכיר בהשמעת של יציאת רגלי

בשנים והתירו. כלומר שאמר לו שאותה קבלה לאו כלום ואחד בא כנגדן. ופתח אחד מהללו השנים ואמר הריני נזיר שזה היא שלא נדר בלשון טוב לקבל מירות ונמלא שלא חל עליו נזירות אפילו רגע אחד: היתה לו בהמה מופרשת. שהפריש אומר הריני נזיר אם אין זה פלוני ובא (אותו) אחד ואמר הריני נזיר

> עליה אין כאן הקדש טעות כלל ואפי׳ ב"ש מודו דדוהה כשחמר שור שחור שינא ראשון יהא הקדש וינא לבן התם הלבן הקדש למ״ד בגמרא משום שאין חושש ורוצה שיחול הקדש גם על הלבן ומה שהזכיר שחור טעה שהיה סבור שהשחור יצא ראשון אבל הכא שמירות לא חל עליו מעיקרא כלל והבהמה לא הופרשה אלא לצורך המירות וכאן המירות ליתא הקדש נמי ליתא וגרע זה מהקדש טעות ולכך אפי׳ ב״ש מודו דתלא ותרעה בעדר כיון דנעקר הנדר לגמרי א]כדאמר לקרבנות נזירותו נזירי נזירותו2 לא אמר כלום והוי כאדם שאינו מחוייב והיה סבור שהוא מחוייב חטאת ואמר בהמה זו לחטאת כו'³

> אמרן להם [ב"ה] לב"ש אי אתם

אפילו שעה אחת כדפרישית: ומינה

חולין גמורין דכיון דמירות לא חל

מודים כזה שהרי הקדש מעות הוא ותצא ותרעה בעדר. אלמא דהקדש בטעות לא הוי הקדש וכי היכי דאתם מודים הכא אודו לן נמי בשור שחור דפלגיתו עלן ואמריתו דהוי הקדש וב"ש היו יכולין להשיב דהכא גרע מהקדש טעות כדפרישית ולא חשו להשיבם אמיתות החילוק והשיבו לפי דבריהם שהם מדמים פלוגתייהו והשיבו להם ממעשר בהמה דחל בטעות והוי הקדש וק"ק מאי שנא מאשה שהפר לה בעלה דאמר לעיל פרק מי שאמר (דף כד.) אם שלה היתה בהמה חטאת תמות והכא יולאה בעדר וי"ל דבעל מיגז גייז ואי נמי דמעקר קא עקר מ"מ הא אוקמה (לעיל דף כב.) כרבי אלעזר הקפר אבל לרבנן נפקי לחולין ואפילו לרבי אלעזר נראה דלא דמי דהתם הנדר חל רגע א' מיפר 4 [בלא] חרטה ש וטעות אבל הכא לא חל הנדר

אמרן ב"ש לבית הלל אי אתם מודים במי שקרא לעשירי תשיעי ולתשיעי עשירי ולאחד עשר עשירי ששלשתן מקודשים. דחל נטעות

פלוני כלומר הריני נזיר אם זה פלוני דודאי אינו איש פלוני ואחד למירותו קודם שנשאל לחכמים: תצא ותרעה בעדר. עם בהמותיו שהן אם אחד מכם נזיר ובא הרביעי ואמר הריני נזיר אם אין אחד מכם

נזיר דודאי יש בכם אחד שהוא נזיר ובא חמישי לאותן שנים הראשונים ואמר הריני נזיר אם שניכם נזירים דודאי אינכם נזירים ובא ששי ואמר לכולן הריני נזיר אם כולכם נזירים: בש"ה כולם נוירים. הואיל ואין לך אחד מהו שלא אמר הריני נזיר ואע"פ שכולן טועין שהיו סבורין אשאינו כמו שהן אומרים וקאמרי ב"ש דכולן מירין: והא הכא דהקדש בטעות מהכא איכא למשמע מינה דבית שמאי סברי דהקדש בטעות הוי הקדש אבל מההיא דשור שחור ליכא למשמע מינה דההיא מיירי בהקדש בכוונה וכדפרישית: אביי אמר. בומאי דקשיא לך לב"ש מה אילו אמר הרי זה תמורה זה לחלי היום מי הוי תמורה כו' הכא נמי לכי מיגלי מילתא בפלגא דיומא דנפיק שחור ליהוי איהו קדוש ולא לבן לא תקשה לך ולא מידי דלא ס"ד דקאים בלפרא יווכדמפרש לה רב פפא לעיל: אלא הכא במאי עסקינן דן דקחים בטיהרח. בלהרים ואמר שור שחור שילא מביתי ראשון היום ליהוי קדוש: ואמרי ליה ההוא דנפק לכן הוה ולא שחור הואמר להו אי הוה ידענא דלבן נפק לא אמרי שחור. אלא לבן והוי טועה בהקדש ומשום הכי הוי הקדישו הקדש והוי לבן הקדש וב״ה סברי אינו הקדש דטעות יו אינו הקדש. ואם נפש אדם לומר לוקמא אביי כגון דקאים בלפרא ואמר שור שחור שינא ראשון יהא הקדש וילא לבן וכמתנית' ואתרמי דלבן נפק ואמר להו אי הוה ידענא דלבן עתיד למיפק לא אמרי זו שחור אלא לבן הא לא קשיא דעל העתיד לבא אין אדם נותן דעתו יולהקדישו: תני שעלה. ואח"כ נזכר לדבר שהיה של כסף או חבית של שמן: **אמר רב** חסדה חוכמה בחיורה לקיה. שור שחור בין הלבנים כחוש הוא דשור לבן עדיף טפי: חיורה בהוכמה לקי. כלומר ואע"ג דשור לבן מעלי אפילו הכי כי איכא כתמים חיורין במשכא

דתורא אוכמא לקותא היא: תנן שור

שחור שילא מביתי ראשון. ה"ג כי

מקדיש בעין רעה מקדיש וקאמרי

ב"ש דלכן הוי הקדש. מוש"מ דלכן

ונתו מונונים כו נני שנוג פו [ואולי הוא טעות המעתיק]: ל] במירותו: מ] ולמה אין אתם מודים בטעות החדש

הגהות הב"ח

(A) גמ' נטעות הוי הקדש מהכא מההיא לא אניי אמר לא קס"ד: (ב) שם בחיורא לקיא (חיורא באוכמא לקיא) מא"מ ונ"ב בגיטין דף סח ע"ח כתבו התוספות דלח גרסינן כחן נכל זו: (ג) שם תנן שור שחור שילא מביתי ראשון הקדש כי מקדיש כל"ל ומיצת קס"ד נמחק: (ד) רש"י ד"ה ואלא וכו" דעדיף טפי הוי הקדש אלא הא כל"ל והד"ח: (ק) ד"ה מי שנדר בנזיר וסבור שטעה: (ו) ד"ה מונה וכו' כלומר אותו יום שזילול וכו' ואין לכיך איסור הימים:

הגהות מהר"ב רנשבורג

וכו׳ כיון דנעקר הנדר לגמרי כיון דאמר לקרבטת טירותו ואינו טיר לא אמר כלום כצ"ל:

הגהות התוספות 1. ל"ל ואינו נזיר. 2. תיבת נזירותו נמחק. 3. תיבת כו' נמחק. 4. ל"ל דמיפר.

מוסף רש"י

חיורא באוכמא לקיא. טלאי לבן בעור שחור, לקותא היה שם בבשר ונהפך העור ללכן (גיטין סח. ועי"ש

פי' הרא"ש (המשך) דחיוורא בדקו בדוכתא לבז וידעו שצרעת היתה במקום הכתם כדאמר רב לקותא: קס"ד מקדיש בעין . רעה מקדיש ואמרי ב"ש הוי שחור גרוע מלבן אית ליה למי׳ דדוקא שור שחור

להם בית שמאי יו אתם מודים במי שטעה וקרא לחשיעי עשירי כו' אמרו להם בית הלל לא השבט קידשו. כלומר לא לכך מקודש חשיעי בטעות דודאי איז דעתו

כטעות דודאי אין דעתו (ק**מקד** בטעות דודאי אין דעתו כלל ללבן: אלא מאי בעין יפה מקדיש. כלומר דבעי׳ למי׳ דלעולם שחור גרוע טפי והאי דלבן קדוש משום דמקדיש בעין יפה מקדיש. א״כ מציעתא דאמר דינר זהב ועלה בידו של כסף אמאי הוה קדוש היה לן למי׳ דוקא לדינר זהב איכוון ולא לשל כסף. אלא מאי בעין רעה מקדיש הפך אנו צריכים לאמר מכח מציעתא ומעתה קשיא לרב הונא מרישא. א״כ גבי חבית של יין אמאי אמרי ב״ש דשמן קדוש הא שמן עדיף מיין. ומשני דלעולם בעין רעה משום מציעתא וסיפא בגלילא שנו. ומעתה קשיא מרישא לרב חסדא. בתורא דקרמונאי שוורים של אותה מדינה. אוכמא למשכיה. עורו הוא משובח. סומקא לבשרא בשרו מוטעם וטוב. חיוורא לרידיא הוא טוב לחרישה והא אמר רב חסדא אוכמא בחיוורא להותא

למה הזכיר שחור לימא בשה החבר. בסתם שור שיצא מביתי האשון, וכי במה יש לו לידע ששחור יצא ראשון. והא קתני שיצא אימא שיצא כבר ⁶). נ״ל שאין חלוק במסורת בין קראה להבא בין לשעבר אלא מסתמא שיצא להבא קרי׳ דומיא דיינר וחבית וכן ההיא דנזירים הא דקאמר ב״ש דכולם נזירים כגוז דקאמר אותו שלא נמצא כדבריו אילו הוה ידענא דלאו הכי הוא לא הוה אמינא הכי אלא הכי: ב של הילם כל היל בלון לאחרה אותו שלא בכבא ביבוד אירותיה באראה הביתה הוא איחות אפרה הוא איחות הביתה הוא אימא שעלה. לאחר שמצא של כסף אמר אילו הוא רענה הוה אמינא של כסף דיג גמר רב חסרא אוככא בחירוורא לקיא. מגרע אותם ונמכרים בפחות מפני גרועו של שחור שהוא גרוע מן הלבן. חיוורא באוכמא לקותא. כתם לבן שנמצא בשור שחור בירוע שכנגד אותו כתם היה נגע בבהמה ובריש מי שאחזו מייתי לה עליה דרב ששת דאמר לריש גלותא טעמי טעמא

ואחד בא כנגדן ואמר אחד הריני נזיר שזה פלוני ואחד אמר הריני נזיר שאין זה פלוני הריני נזיר שאחד מכם נזיר שאין אחד מכם נזיר ששניכם נזירים שכולכם נזירים בש"א כולם נזירים והא הכא הקדש במעות הוא וקתני כולם נזירים אמרי סברי ב"ש הקדש במעות הוי הקדש 🐠 הכא לא אביי אמר לא קם"ד דקאים בצפרא אלא הכא במאי עסקינן דקאים במיהרא ואמר שור שחור שיצא מביתי ראשון ליהוי הקדש ואמרו ליה לבן נפק ואמר להון אי הוה ידענא דלבן נפק לא אמרי שחור ומי מצית אמרת דקאים במיהרא עסיק והקתני דינר של זהב שיעלה תני שעלה חבית של יין שתעלה תני שְעלתה אמר רב חסדא האוכמא בחיורא לקיא (פ) חיורא באוכמא לקיא תנן (ג) שחור שיצא מביתי ראשון הקדש קם"ד כי מקדיש פעין רעה מקדיש ואמרי ב"ש הוי הקדש ואלא מאי מבעין יפה מקדיש דינר של זהב שיעלה בידי ראשון ועלה כסף בש"א הקדש ואלא מאי בעין רעה מקריש חבית של יין שתעלה בידי ראשון ועלה של שמן בש"א הקדש והא שמן עדיף

לא אמר כלום אפי׳ לב"ש: מיין אי משום הא לא קשיא בגלילא שנו דחמרא עדיף ממשחא רישא קשיא לרב חסדא אמר לך רב חסדא כי אמרי בתורא דקרמנאי ואמר רב חסדא אוכמא למשכיה סומקא לבשריה חיורא לרדיא והאמר רב חסדא אוכמא בחיורא לקיא כי אמרי בתורא דקרמונאי: מתני' ימי שנדר בנזיר ונשאל לָחכם ואסרו מונה משעה שנדר ינשאל לחכם והתירו היתה לו בהמה מופרשת

תצא ותרעה בעדר אמרו ב"ה לב"ש אי אתם מודים בזה שהוא הקדש מעות שתצא ותרעה בעדר יאמר להן ב"ש אי אתם מודים במי שמעה יוקרא לתשיעי עשירי ולעשירי תשיעי ולאחד עשר עשירי שהוא מקורש אמרו להם ב"ה לא השבט קידשו

ומה אילו מעה והניח את השבט על שמיני ועל שנים עשר פשמא עשה כלום אלא כתוב שקידש העשירי הוא קידש התשיעי

הוה גרוע טפי ואם איתא לרב חסדא דלבן עדיף טפי אמאי הוי הקדש והא מאן דמקדיש בעין רעה מקדיש ושור שחור הוא שהקדיש ולא לבן אלא ש"מ דליתא לדרב חסדא: ואלא מאי. קאמרת לרב חסדא דמקדיש בעין יפה מקדיש ומשום הכי קאמרי בית שמאי דלבן (ד) שעדיף טפי הוי הקדש: ואלא הא דקסני דינר של והב כו'. ועלה של כסף בית שמאי אומרים של כסף הקדש ואמאי הא מאן דמקדים בעין יפה מקדים: ואלא מאי בעין רעה מקדים. אי הכי חבית של שמן אמאי הוי הקדם לבית שמאי הואיל דהוא יפה מחבית של יין: הא לא קשיא דבגלילא שנו דחמרא עדיף טפי ממשחא. דלדידהו נפיש משחא כדגרסינן בהמוכר את הספינה (ב"ב דף 65.) הי וניחא להו טפי בחמרא ואין שותין אלא יין ואמטו להכי האמרי בית שמאי דשל שמן גרוע משל יין משום הכי הויא הקדש. ומיתוקמא לכולהו מתני׳ דבעין רעה מקדיש וקשיא רישא לרב חסדא: כי קאמרי. חיורא מעלי טפי בתורא דקרמנאי

של חרישה חיורא מעלי טפי אבל לבישרא אוכמא עדיף טפי מחיורא ומשום הכי אמרי ב"ש גבי הקדש דלבן הוי הקדש דגריע טפי: אוכמה למשכה. מעלי טפי וסומקה לבישרה מעלי וחיורה מעלי לרדיה לחרישה: וההמר רב הסדה הוכמה בהיורה לקיה. דמשמע בין למשכא בין לרדיא הוי אוכמא גרוע: כי קאמר. רב חסדא דאוכמא לקיא לרדיא אבל למשכיה הוי עדיף: בותבר' מי שנדר בנויר. (ם) ונזכר שטעה בנזירותו והתחיל להתחרט בו והלך ועבר על נזירותו ושתה יין ונטמא למתים ואח״כ הלך ונשאל לחכמים להתיר נזירותו: ואסרו. שהכירו שנדר גמור הוא: מונה נוירופו משעה שנדר. כלומר (ו) אותן [ימים] שולול במירותו עולה למניין שלשים עם אותן שנשתיירו לו משאסרו ואין לריך למנות איסור במנין" הימים שזילול בנזירותו אלא עולין לו להשלמת הנזירות D: מי שנור. ושמר עלמו בכל דקדוקי נזירות ואח"כ נשאל לחכמים והתירו לו מפני שטעה לובנזירות אם היתה לו בהמה מופרשת תלא ותרעה בעדר כו': **אמרו**